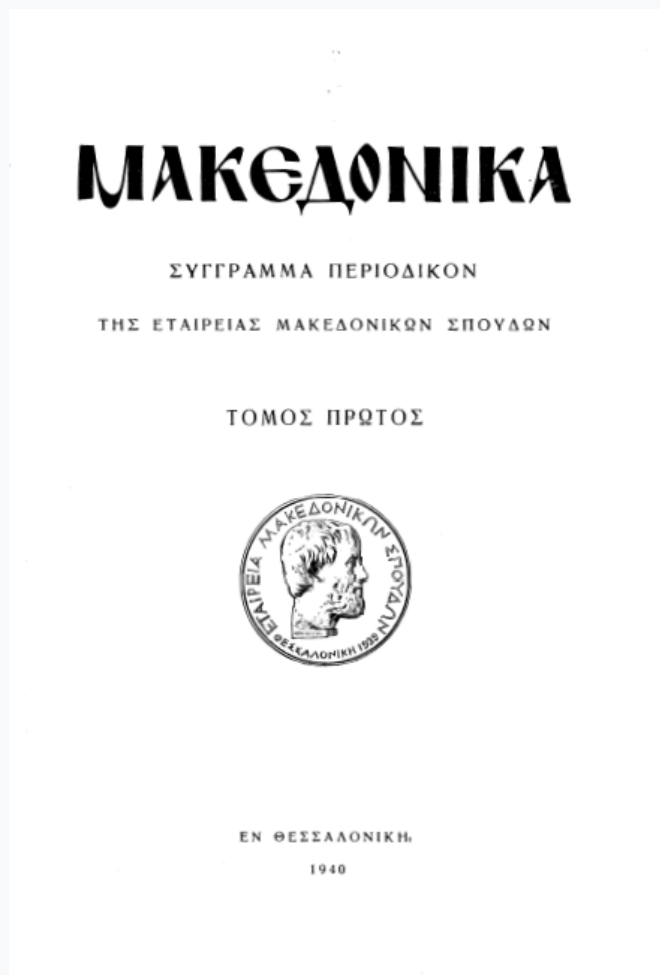

Μακεδονικά

Τόμ. 1

Ανασκαφή παρά την λίμνην της Δοϊράνης

Χαράλαμπος Ι. Μακαρόνας

doi: [10.12681/makedonika.9127](https://doi.org/10.12681/makedonika.9127)

Copyright © 2016, Χαράλαμπος Ι. Μακαρόνας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μακαρόνας Χ. Ι. (2017). Ανασκαφή παρά την λίμνην της Δοϊράνης. *Μακεδονικά*, 1, 227–235.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.9127>

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΛΙΜΝΗΝ ΤΗΣ ΔΟΪΡΑΝΗΣ

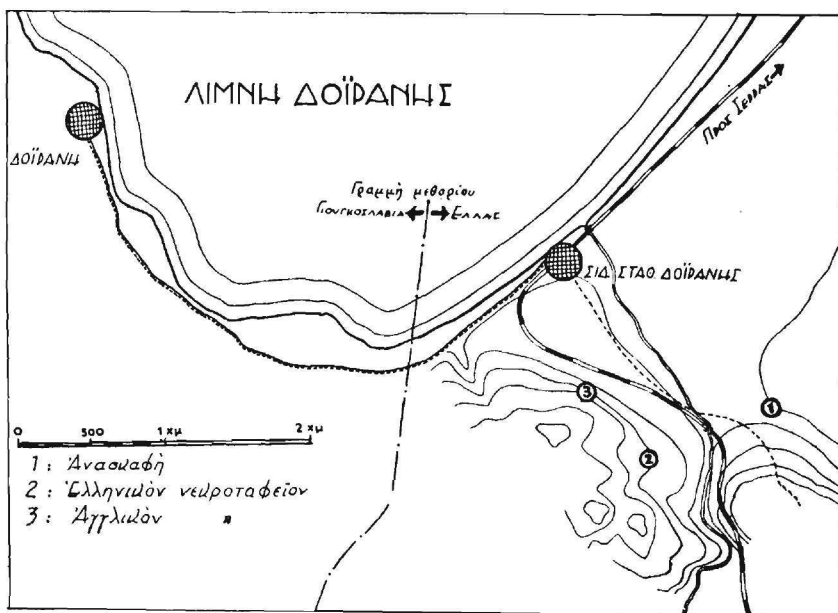
1. Κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ ἔτους 1936 ὁ πρόσφυξ Εὐφραῖμ Τσιραμπίδης, κάτοικος τοῦ χωρίου Δροσάτου τῆς περιφερείας Δοϊράνης, ἀροτριῶν τὸν ἀγρόν του, κείμενον πρὸς τὰ Ν. Α. τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Δοϊράνης καὶ εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τούτου (βλ. εἰκ. 1),¹⁾ προσέκρουσεν εἰς ἑρείπια ἀρχαίου κτηρίου, τοῦ ὁποίου τὸ δάπεδον ἦτο ἐστρωμένον διὰ μωσαϊκῶν, ὑποθέσας δέ, ὅτι κάτωθι τοῦ δαπέδου ἐκρύπτετο θησαυρός, ἤρχισεν ἀναμοχλεύων νὰ ἀποσπᾷ τεμάχια συμπαγῇ ἐκ τῆς στρώσεως τῶν μωσαϊκῶν καὶ νὰ ἀνασκάπτῃ τὸ ὑπέδαφος. Εὐτυχῶς ἐγένετο ἀντιληπτὸς ἐγκαίρως ὑπὸ τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν, αἵτινες ἀνεφέρθησαν εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ὑπηρεσίαν. Κατόπιν σχετικῆς ἐντολῆς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μετέβην ἐπὶ τόπου κατὰ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ ἐνήργησα μικρὰν ἀνασκαφικὴν ἔρευναν, ἐξ ἧς προῆλθεν ἡ μερικὴ ἀποκάλυψις τοῦ κτηρίου. Καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς κατὸψεως τῆς παρατιθεμένης εἰς τὴν εἰκόνα 2 πρόκειται περὶ ὀρθογωνίου τετραπλεύρου οἰκοδομήματος διαστάσεων ἐσωτερικῶν 7,30 × 10,45 μ., τοῦ ὁποίου ἡ ἐτέρα τῶν στενῶν πλευρῶν — ἡ Β. Δ. — κλείεται δι' εὐμεγέθους κόγχης ἡμικυκλικῆς, μορφουμένης διὰ μικρᾶς ἀποκλίσεως τῶν ἄκρων εἰς ἐλαφρῶς πεταλοειδὲς σχῆμα. Εἰς τὴν ἄλλην, τὴν ἔναντι τῆς κόγχης, στενὴν πλευρὰν ὑπάρχει ἄνοιγμα θύρας 1,52 μ. Ἄλλαι δύο θύραι στενότεραι εἶναι ἀνεφγμέναι ἐνθεν καὶ ἐνθεν εἰς τὰς μακρὰς πλευράς· καὶ ἡ μὲν κατὰ τὴν Ν. Δ. πλευρὰν, γειτνιαζούσα πρὸς τὴν κόγχην, ἔχει ἄνοιγμα 1,14, ἡ δὲ κατὰ τὴν Β. Α., κειμένη περίπου κατὰ τὸ μέσον τοῦ τοίχου, ἔχει μόνον 0,80. Ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος κατὰ τὴν πλευρὰν ταύτην προέχει τοῦ δαπέδου τοῦ οἰκοδομήματος, ἐτοποθετήθη πρὸς τὰ ἔσω μικρὸς κτιστὸς ἀναβαθμὸς, ἐπικεκαλυμμένος διὰ μαρμαρίνης πλακὸς ἀδρότατα εἰργασμένης.

Τὸ πάχος τῶν τοίχων ποικίλλει μεταξὺ 0,62 - 0,70 μ. Ἐξαιρετικῶς κατὰ τὴν κόγχην φθάνει τὰ 0,88. Ἡ θεμελίωσις ἦτο παχύτερα (0,92 μ.), ἐξέχουσα πρὸς τὰ ἔξω. Οἱ τοῖχοι τῶρα πρὸς μὲν τὴν κόγχην εἶναι κατεστραμμένοι, πρὸς δὲ τὴν Ν. Α. πλευρὰν σώζονται εἰς ὕψος μέχρι 0,80 μ.

---

1. Τὸ σχέδιον τῆς εἰκ. 1 ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸν ἀγγλικὸν στρατιωτικὸν χάρτην 1 : 20,000. Ἡ θέσις τῆς ἀνασκαφῆς ἐσημειώθη μετὰ σχετικῆς βεβαίως ἀκριβείας.

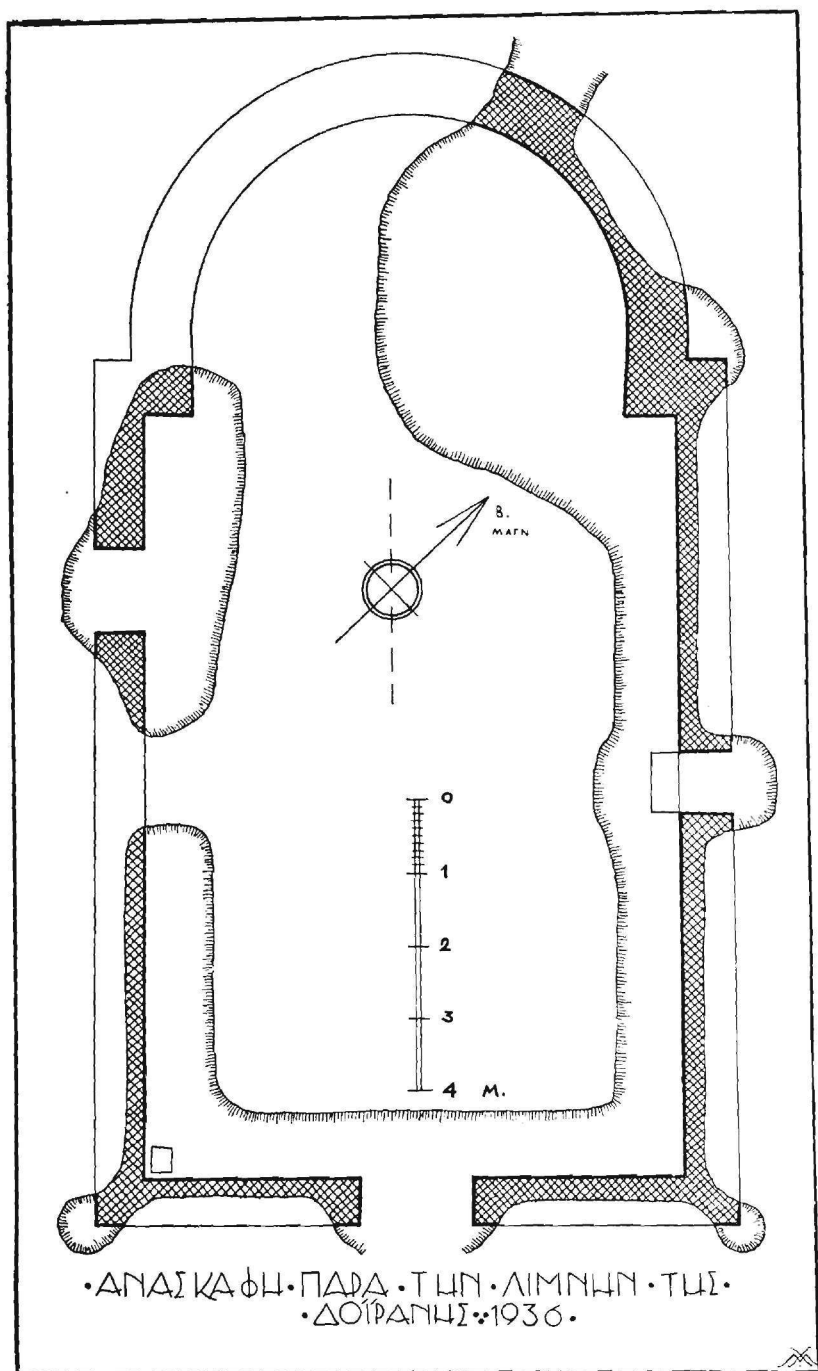
Ἡ τοιχοδομία συνίσταται ἐξ ἀργῶν λίθων καὶ κονιάματος πτωχοῦ εἰς περιεκτικότητα ἀσβέστου. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν εὐτέλειαν ταύτην, δεδομένα τινά, ὥς μικρὰ ἐξοχή (πατούρα) 2,5 περίπου ἑκτμ. παρὰ τὴν βάσιν τῶν τοίχων, ὥς καὶ ἀρκετὰ μικρὰ τεμάχια πλακῶν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου 2-3 ἑκτμ. πάχους, σποράδην εὐρεθέντα κατὰ τὴν ἀνασκαφήν, ἀποτελοῦν ἐνδείξεις, ὅτι αἱ ἐσωτερικαὶ ἐπιφάνειαι τῶν τοίχων ἦσαν μέχρις ὕψους τινὸς ἐπικεκαλυμμέναι δι' ὀρθομαρμαρώσεως.

Εἰκ. 1. Χάρτης τῆς πρὸς νότον τῆς λίμνης τῆς Δοϊράνης περιοχῆς

Τὸ δάπεδον καλύπτεται ὑπὸ μωσαϊκῶν ἐκ μαρμαρίνων, λιθίνων καὶ κεραμίνων ψηφίδων κυβοσχημάτων, χρωμάτων λευκοῦ, φαιοχρόου, βαθυκυάνου καὶ ἐρυθροῦ. Τὸ ὑπόστρωμα εἶναι κατεσκευασμένον μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν: κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους ἐστρώθη κονίαμα 6-7 ἑκτμ. πάχους ἐξ ἄμμου καὶ ὀλίγης ἀσβέστου· ἀκολούθως ἐπετέθη δευτέρον στρώμα κονιάματος 7,5 ἑκτμ., πλουσιώτερον εἰς περιεκτικότητα ἀσβέστου· τοῦτο δὲ τέλος ἐκαλύφθη ὑπὸ τρίτου στρώματος 5,5 ἑκτμ. πάχους ἐξ ἰσχυροῦ ἀσβεστοκονιάματος περιέχοντος καὶ τρίμματα κεράμων (κορασάνι), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐνεπλήχθησαν αἱ ψηφίδες.

Ἡ διακόσμησις τοῦ δαπέδου ἐγένετο μὲ πολλὴν φροντίδα· εἶναι δ' ἀμέσως καταφανὴς ἡ ἀρμονία τῶν διακοσμητικῶν θεμάτων πρὸς τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον περικλείει τὸν χώρον. Εἰς τὸ δάπεδον τοῦ κυρίως χώρου — τοῦ τετραγώνου — τὰ ψηφιδωτὰ εἶναι μὲν λόγῳ τῆς μεγάλης ἀποτριβῆς ἐκ τῆς

Είχ. 2. Κάτοψις τοῦ ἀνασκαφέντος κτηρίου

πολυχρονίου χρήσεως πολὺ ἐφθαρμένα, ἐν τούτοις δύναται τις εὐκόλως νὰ διακρίνη, ὅτι ἦσαν μόνον γεωμετρικῶν εὐθυγράμμων σχημάτων· ὁ γεωμετρικὸς οὗτος διάκοσμος ἐξικνεῖται μέχρι τῆς γραμμῆς, τῆς ἐνούσης τὰ ἄκρα τῆς κόγχης. Ἐκεῖθεν ὅμως τὸ θέμα ἀλλάζει.¹⁾ Τὸ ἡμικυκλικὸν δάπεδον τῆς κόγχης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ τὸν τοιοῦτον γεωμετρισμόν. Ἐπροτιμήθη λοιπὸν τὸ προσφιλέστατον κατὰ τοὺς ῥωμαῖκούς — ὡς καὶ κατὰ τοὺς παλαيوχριστιανικούς — χρόνους φολιδωτὸν κόσμημα, τὸ ὅποιον καθ' ὃν τρόπον εἶναι διατεταγμένον (αἱ κυρταὶ πλευραὶ τῶν φολίδων τῶν φύλλων διευθύνονται πρὸς τὸ ἡμικύκλιον τῆς κόγχης) δηλώνουν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἐξαίρουν τὸ ἡμικυκλικὸν σχῆμα. Ἐξαίρετα ἐκπληροῖ τὸν προορισμόν της καὶ ἡ γιρλάνδα μὲ τὰ κισσόφυλλα, ἣτις περιθέουσα τὴν κόγχην μὲ ἀρμονικὴν γοργότητα, συντελεῖ ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν δῆλωσιν τοῦ χώρου. (Βλ. εἰκ. 3 καὶ 4.)

Κατὰ τὴν Ν. γωνίαν τοῦ δαπέδου εὐρέθη ὁπῇ τετράγωνος, πλάτους $\pm 0,30$ καὶ βάθους $0,36$ μ., ἐπιμελῶς ἐπενδεδυμένη δι' ὀπτοπλίνθων. Πιθανὴν ἐρμηνείαν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς παρέχει ἡ κλίσις τοῦ δαπέδου κατὰ τὴν διαγώνιον ἀπὸ Β. πρὸς Ν. Κατεσκευάσθη δηλ. ἡ ὁπῇ αὕτη διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς πρόχειρος συλλέκτης τῶν ὑδάτων, μὴ δυναμένων ἄλλως νὰ ἐξέρχωνται διὰ τῶν θυρῶν. Κατὰ χώραν εὐρέθη καὶ τετράγωνος μαρμαρίνη πλάξ, χρησιμεύουσα ὡς κάλυμμα τῆς ὁπῆς.

Τὸ ἀξιολογώτερον ἐκ τῶν κινητῶν εὐρημάτων εἶναι ἡμίτομον περίπου μαρμαρίνου κιονοκράνου, ἀνήκοντος εἰς διπλοῦν κιονίσκον. Ὡς φαίνεται ἐν τῇ εἰκ. 5 ἀποτελεῖται τοῦτο ἐξ ἄβακος καὶ ἐχίνου τομῆς κυματοειδοῦς. Εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν φέρει τετράγωνον τόρμον, εἰς δὲ τὴν κάτω ἀναθύρωσιν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἄνω ἐπιφανείας τοῦ κιονίσκου. Ἡ ἐργασία εἶναι ἀμελὲς καὶ ἁδρά. Εὐρέθη πλησίον τοῦ Β. Α. τοίχου, ἀνῆκε δὲ πιθανῶς εἰς δίλοβον παράθυρον, ἀνεωγμένον ποτὲ ἐπὶ τοῦ τοίχου τούτου.

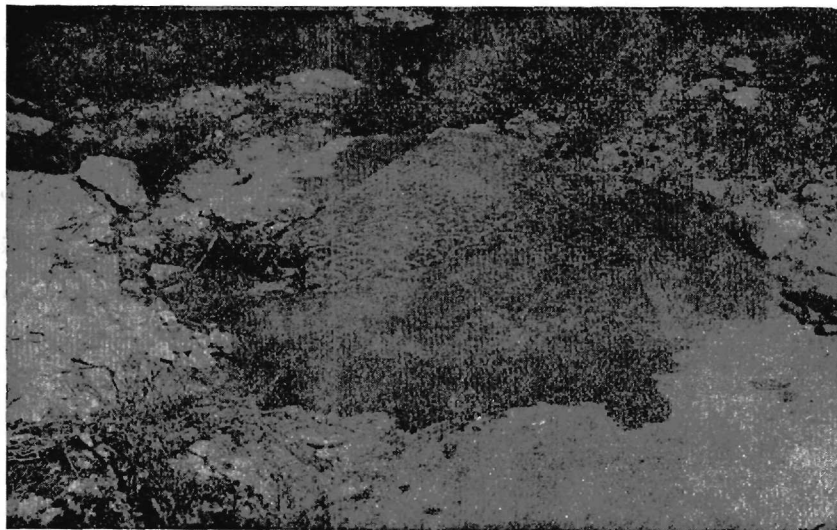
Ἄλλα εὐρήματα κινητὰ — πλὴν μικρῶν τινων καὶ ἀσημάντων θραυσμάτων πηλίνων καὶ ὑαλίνων ἀγγείων, ἐξ ὧν οὐδεμίαν χρονολογικὴν ἔνδειξιν ἠδυνήθημεν νὰ ἀποκομίσωμεν — δὲν εὐρέθησαν. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν τρόπον τῆς κεραμώσεως δὲν ἐδιδάχθημεν· μὲ τὰ εὐρεθέντα μικρὰ θραύσματα πηλί-

1. Ἡ ἔννοια τοῦ ὀργανικοῦ συνόλου, τὸ ὅποιον ἀποτελοῦν τὸ κύριον οἰκοδόμημα μετὰ τῆς κόγχης, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἐπηρεασθῇ ἐκ μόνης τῆς διαφορᾶς τῆς διακοσμήσεως τῶν δαπέδων.

Τὸ κόσμημα αὐτόνομον ἔχει ἐντελῶς ἀφηρημένην ἔννοιαν. Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν ἀποτελεῖ κόσμημα. Ἡ συνάρησις του πρὸς τὸν διακοσμητικόν χώρον ἐκφράζει τὸ νόημα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου καὶ κατὰ συνέπειαν παράγει τὴν αἰσθητικὴν ἀξίαν. Εἰδικῶς διὰ τὸ φολιδωτὸν καὶ διὰ τὴν κατὰ τὰς περιστάσεις διακοσμητικὴν του ἀξίαν βλ. ὅσα διδακτικώτατα παρατήρησε ὁ καθηγητὴς Κ. ΡΩΜΑΙΟΣ, Ἐκ τοῦ ἀρχαιότερου ναοῦ τῆς Φιγαλείας, Ἀρχ. Ἐφημερίς 1933 σελ. 20 σημ. 5.

νων κεράμων δὲν ἡδυνήθημεν νὰ ἀναπαραστήσωμεν τοὺς στρωτῆρας καὶ καλυπτῆρας.

2. Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην περιγραφὴν τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δεδομένων φαίνεται νὰ ἦτο αὐτοτελὲς (βλ. τὴν κάτωψιν τῆς εἰκ. 2), προβάλλει ἀμέσως τὸ ζήτημα εἰς ποίαν ἐποχὴν ἀνήκει τοῦτο καὶ διὰ ποίαν χρῆσιν ἦτο προωρισμένον.

Εἰκ. 3. Μερικὴ ἄποψις τῆς κόγχης

Τὰ ἐπὶ τοῦ δαπέδου κοσμήματα, ἰδίως τὰ γεωμετρικὰ καὶ τὰ φοιλιωτά, εἶναι κοινὰ καὶ κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν καὶ κατὰ τὴν παλαιοχριστιανικὴν περίοδον. Ῥωμαϊκὸν κόσμημα ἀναμφιβόλως εἶναι καὶ ἡ γιρλάνδα μὲ τὰ κισσόφυλλα,¹⁾ διατηρούμενον καὶ μάλιστα συνηθέστερον ἐμφανιζόμενον κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χρόνους. Ἄλλ' ἐνῶ κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν περίοδον μᾶλλον σπανίζει, κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χρόνους εἶναι κοινότατον, τὸ συναντῶμεν δὲ εἰς τὰς πλείστας βασιλικάς, εἰς ὅσας ἔχομεν ψηφιδωτὰ δάπεδα, ὡς π. χ. εἰς τὴν βασιλικὴν Θεοτόκου τοῦ Πηλίου,²⁾ εἰς Λοκρίδα, βασιλ.

1. Βλ. προχ. S. REINACH. Répert. de la peinture 208, 353.

2. Annual of the British School XIII (1906/7) σ. 320, πίν. 10.

Δαφνουσίων, ¹⁾ εἰς Ἐπίδauρον, ²⁾ Ν. Ἀγχίαλον, ³⁾ Στόβους, ⁴⁾ Μυτιλήνην ⁵⁾ καὶ ἄλλαχού.

Ἐν τούτοις ὅτι δὲν πρόκειται περὶ παλαιοχριστιανικοῦ ναοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητον· ἡ κάτοψις, ὁμοία τῆς ὁποίας δὲν συναντᾶται, καθ' ὅσον γνωρίζω, εἰς παλαιοχριστιανικοὺς ναοὺς, καὶ ἡ πρὸς τὰ Β. Δ. διεύθυνσις τῆς κόγχης εἶναι ἐνδείξεις σαφέσταται. Πρόκειται λοιπὸν πιθανώτατα περὶ κτηρίου ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, μὴ ἀφισταμένης ἴσως μεγάλως τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. Ὁ χαρακτήρ τοῦ κτηρίου εἶναι προφανῶς δημόσιος ἢ λατρευτικός.

Ὁ καθηγητὴς κ. Σ. Πελεκίδης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ, ὅτι παρόμοια οἰκοδομήματα, μὲ μικροτέραν κόγχην ὅμως, ἀναγόμενα εἰς τὸν 3ον καὶ 4ον ἴσως αἰῶνα μ. Χ., ἔχει εὑρεῖ ἀρκετὰ ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατέχει δ' ἐνδείξεις ὅτι ὁ προορισμός των ἦτο λατρευτικός. Τρία τοιαῦτα, δυνάμενα νὰ θεωρηθῶν ὡς μικρὰ ἱερὰ (aediculae), εὑρέθησαν κατὰ τὴν περιοχὴν τοῦ Σαραπείου.

3. Οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ ἐργάται τῆς ἀνασκαφῆς μὲ ἐπληροφόρησαν, ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν, ἔνθα ἀπεκαλύφθη τὸ κτήριο, περὶ οὗ ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος, πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν εὑρέθησαν σποράδην λιθαραιαὶ καὶ ἐρείπιοι τοῖχοι. Ἀτυχῶς δὲν ἠδυνήθην νὰ προβῶ εἰς σχετικὰς ἐρεῦνας, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκεῖ παραμονῆς μου ὁ τόπος ἦτο ἐσπαρμένος δι' ἀραβοσίτου. Αἱ πληροφορίες ὅμως δὲν μοῦ ἐφάνησαν ἀβάσιμοι· ἡ παρὰ τὸ εὐφορον τοῦ ἐδάφους καταφανὴς ἰσχύτης τῶν σπαρτῶν εἰς τινα σημεῖα ἐπρόδιδε τὴν εἰς μικρὸν βάθος ὑπαρξίν ἐρειπίων. Τὸ ἴδιον φαινόμενον παρετήρησα καὶ εἰς τὸν ῥῶνον, τὸν ὁποῖον ἀνέσκαψα. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ δεχθῶμεν τὴν ὑπαρξίν ἐνταῦθα μιᾶς πόλεως. Ποία ὅμως εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι αὕτη;

Ἀνέκαθεν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Δοϊράνης δύο εἶναι αἱ πόλεις, αἱ ὁποῖαι ἀναζητοῦνται· ἡ **Ταυρίανα** καὶ ἡ **Δόβηρος**. Καὶ περὶ μὲν τῆς πρώτης δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος, διότι κυρίως δὲν πρόκειται περὶ πόλεως, ἀλλὰ περὶ ἁπλοῦ ῥωμαϊκοῦ σταθμοῦ, σημειουμένου μόνον ἐν τῇ Tabula itinera-ria Peutingeriana (Tauriana xx), διὰ τὸν ὁποῖον μάλιστα δὲν ὑπάρχουν πολλὰ ἀντιρρήσεις εἰς τὴν ταύτισίν του πρὸς τὴν σημερινὴν σερβικὴν Δοῖ-

1. Α. ΟΡΛΑΝΔΟΣ, Byzantion v (1929/30) σ. 222 εἰκ. 9.

2. Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ, Ἀρχ. Ἐφημ. 1918 σελ. 185 εἰκ. 28, σ. 188 εἰκ. 34. Ὁ Καββαδίας ὑπέθεσεν, ὅτι πρόκειται περὶ βασιλικῆς τῆς ῥωμαϊκῆς ἀγορᾶς· ὅτι πρόκειται περὶ παλαιοχριστιανικῆς βασιλικῆς ἔδειξεν ὁ ΣΩΤΗΡΙΟΥ, Ἀρχ. Ἐφημ. 1929, 198.

3. Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ, Π. Α. Ε. 1931 σελ. 37, πίν. Α.

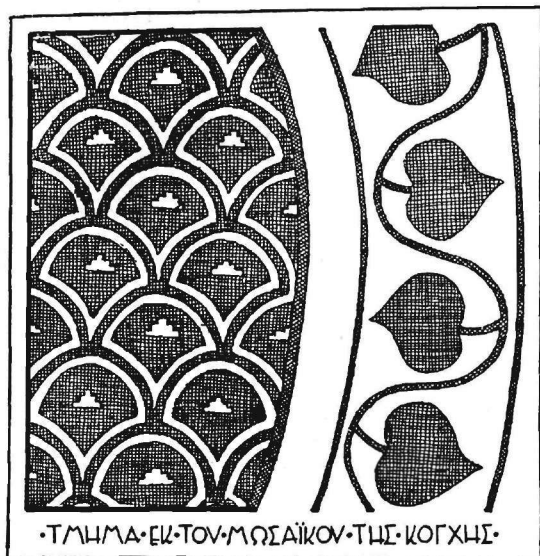
4. ΜΑΝΟ - ΖΙΣΣΙ, Starinar 1933/34, 250 εἰκ. 8.

5. Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ, Ἀρχ. Δελτίον 13 (1930/31) σελ. 21 εἰκ. 15.

ράνην. ¹⁾ Πρέπει λοιπὸν νὰ διευθύνωμεν τὴν προσοχήν μας πρὸς τὴν Δόβηρον. Αὕτη, πόλις παλαιὰ παιονική, μνημονεύεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου· ἀναφερόμενος οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐν ἔτει 429 (ἐπὶ Περδίκκου τοῦ Β') ἐκστρατείαν τῶν Θρακῶν, διηγείται (II 98-100) ὅτι ὁ βασιλεὺς Σιτάλκης μετὰ τῆς στρατιᾶς του, ἐκ τῆς χώρας τῶν Ὀδρουσῶν ὁρμηθεὶς, διῆλθε τὸ ὄρος Κερκίνην (νῦν Μπέλες), ἐκεῖθεν δέ, ἔχων ἐν δε-

ξιᾷ μὲν τοὺς Παίονας, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τοὺς Σιντούς καὶ Μαιδούς, ἔφθασεν εἰς τὴν **Δόβηρον τὴν παιονικήν**. ²⁾ ἄφου διέτριψεν ἐνταῦθα ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα παρασκευαζόμενος, εἰσέβαλε κατόπιν εἰς τὸ κράτος τοῦ Περδίκκου, καταλαβὼν κατὰ πρῶτον τὴν Εἰδομένην, ἔπειτα δὲ ἄλλας πόλεις.

Οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων συγγραφέων, βασιζόμενοι εἰς τὸ σύντομον τοῦτο «ὁδοιπορικὸν» τοῦ Σιτάλκου, ἀνεξήτησαν κατὰ τὴν περιοχὴν τῆς Δοϊράνης τὴν Δόβηρον. Οὕτω ὁ

Εἰκ. 4. Διακόσμησις τοῦ δαπέδου τῆς κόγχης

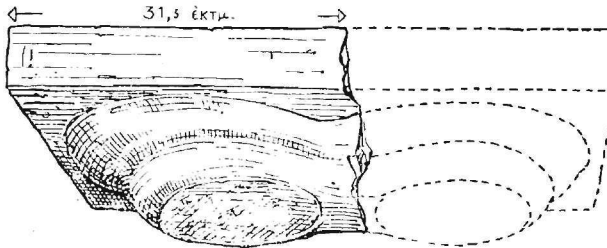
1. Βλ. TOZER, Highlands of Turkey I, 377. LEAKE, Travels in northern Greece III, 440. SCHAFFARIK. Wien. Jahrbücher 46, 55. CASSON, Macedonia, Thrace and Illyria 47. PHILIPPSON, ἐν RÄULY-WISSOWA, R. ENZ. V, 1249-50 (ἐν λ. Doberus). Πρβ. καὶ ΔΗΜΙΤΣΑΝ, Ἀρχ. γεωγρ. Μακεδονίας II, 200.

2. Ἐκτοτε ἡ Δόβηρος ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Στράβωνος V, 331 frg. 36, τοῦ ποιητοῦ Ἀδδαίου, Anthologia Palatina IX, 300, τοῦ Κλ. Πτολεμαίου, III, 12, 25 (Δήβορος), τοῦ Στ. Βυζαντίου ἐν λ., τοῦ Ἱεροκλέους, Συνέκδημος 639, τοῦ Ζωσίμου, I, 43 καὶ τοῦ Κωνστ. Πορφυρογεννήτου, περὶ θεμάτων, ἐκδ. Βόννης, II, 49 (Διόβωρος). Κατὰ τὸν LUC HOLSTEIN, (παρὰ Desdèvises du Dezert Geogr. anc. de la Macédoine. 324) αὕτη κατὰ τὴν ὀψιμοκρατίαν ἀπετέλεσε τὴν Colonia Claudia. Ἐκ δὲ τοῦ LEQUIEN (Oriens Christianus 75) πληροφορούμεθα, ὅτι κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν ἐποχὴν ἦτο ἔδρα ἐπισκόπου. Ἡ πόλις λοιπὸν αὕτη, ζήσασα τοῦλάχιστον μίαν καὶ ἡμίσειαν χιλιετηρίδα, φαίνεται, ὅτι ἦτο — τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν — ἀρκετὰ σημαντική.

Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι ἡ μόνον ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδίδου (II, 98) παρεχομένη πληροφορία, ὅτι ἡ Δόβηρος μετωνομάσθη κατόπιν εἰς **Γέβηρον**, δὲν φαίνεται πιστευτή. Ἐὰν **Γέβρη** = ἡ **Βέργη** τοῦ Στράβωνος, ὅπερ πιθανώτατον, τότε αὕτη

Leake την τοποθετεί εἰς τὴν Δοῖράνην ἢ τὰ περὶχωρα τῆς Δοῖράνης¹⁾ πρὸς βορρᾶν που τῆς Δοῖράνης τὴν ἀναζητεῖ ὁ Döll,²⁾ τὴν ταυτίζει πρὸς αὐτὴν ὁ Desdevises - du - Dezert,³⁾ κατὰ τὰ περὶχωρα πάλιν τῆς Δοῖράνης τὴν τοποθετεῖ ὁ Δήμιτσας, συμφωνῶν μετὰ τῶν Müller, Born καὶ Gieseke.⁴⁾

Εἰκ. 5. Κιονόκρανον διπλοῦ κιονίσκου

φθαλμῶν τοιοῦτο γεγονός, νομίζω, ὅτι δυνάμεθα νὰ τοποθετήσωμεν ἐδῶ, εἰς τὴν περιοχὴν δηλ. ἔνθα ἐγένετο ἡ ἀνασκαφή, τὴν Δόβηρον.

πρέπει ἀσφαλῶς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄλλη πόλις, διότι κατὰ τὸν Στράβωνα (VII, 331 frg. 36): *ἐν τοῖς Βισαλίταις ἀνά ποταμῶν ἴοντι τὸν Στρυμόνα καὶ ἡ Βέργη ἴδρυνται, κώμη ἀπέχουσα Ἀμφιπόλεως περὶ διακοσίους σταδίους*. Περὶ σχετικῶς τὸν οἰκείον χάρτην τοῦ MÜLLER ἐν τῇ παρὰ DIDOT ἐκδόσει τοῦ Ἰπτολεμαίου, ὡς καὶ M. DÖLL, *Studien zu Geographie des alten Makedoniens* (Programm des kgl. alten Gymnasiums zu Regensburg f. d. Studienjahr 1890/91) σ. 53.

1. Travels in northern Greece 111, 144.

2. Studien zu Geographie d. alten Makedoniens 45 κ. ἑ.

3. Géogr. anc. de la Macédoine 324.

4. ΔΗΜΙΤΣΑ, Γεωγρ. II, 198.

5. Ὑπάρχουν βεβαίως καὶ ἀντιρρήσεις, ὡς τοῦ KIEPERT, *Formae orb. ant.*, τοποθετοῦντος τὴν Δόβηρον κατὰ τὴν περιοχὴν τῶν πηγῶν τοῦ Πόντου (Στρούμιτσα), παραποτάμου τοῦ Στρυμόνος, τοῦ SCHAFFARIK, *Wien Jahrbücher* 46, 45 (Doberus ist die Doppelstadt Dibre am Drin) καὶ τινῶν ἄλλων, περὶ ὧν βλ. ΔΗΜΙΤΣΑΝ ἑ.ά.

Ὡς πρὸς τὸ ὄνομα Δοῖράνη ὁ ΣΒΟΡΩΝΟΣ, *L'hellénisme primitif de la Macédoine* (Διεθν. Ἐφημ. Νομισματ. Ἀρχαιολ. XVIII [1918-19]) σ. 20, ὑποθέτει τὰ ἑξῆς: «... ce lac et le pays qui l'environne s'appelle aujourd'hui *Δοριάνη, Δοράνη, Δοῖράνη*, Dorijan, Dojran, nom dans lequel on peut reconnaître des vestiges du nom du pays *Δερρωνία* des *Δερρώνες* (*Δερρᾶν* et *Δερᾶν* des cod. d'Et. de Byz., s. v. *Δερραῖοι*) d'autant plus que les mots grecs *δέρρις, δέρριον, δέρος* sont écrits aussi *δορά*, peau (cf. aussi les noms *Τερρώνη* et *Τορώνη*). Ce serait donc le pays des hommes portants des peaux (*δέρη, δοράς*), ce qui correspond à la réalité, car pour tous les paysans de cette région froide de la Macédoine, la nécessité s'est conservée aujourd'hui encore, de se vêtir de peaux ».

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν φαίνεται τόσο πιθανή ὅσον ἡ ὑποψία ὅτι τὸ ὄνομα προῆλθεν κατὰ τινα τρόπον ἐκ τοῦ *Δόβηρος* (DÖLL, *Studien z. Geogr. d. alt. Makedoniens* σ. 48).

Ὅλοι αἱ γινώμαι αὐταὶ⁵⁾ εἶναι εἰκασίαι μᾶλλον, στηριζόμεναι κυρίως εἰς τὴν πηγὴν τοῦ Θουκυδίδου· οὐδὲν ἀρχαιολογικὸν γεγονός ὑπεστήριξεν αὐτὰς μέχρι τοῦδε. Ἡδη ὁμως, ὁπότε ἔχομεν πρὸ ὀ-

Ἡ γνώμη μου αὕτη βεβαίως δὲν ἐχτίζεται χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν· τὸ ἀρχαιολογικὸν «γεγονὸς» εἶναι ἀκόμη πτωχὸν εἰς ἀποδεικτικὰ τεκμήρια· εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνουν συστηματικαὶ ἀνασκαφαί, αἱ ὅποῖαι, ἐὰν ἡ γνώμη μου ἤθελεν δικαιωθῇ, θὰ εἶχον τόσην σημασίαν, ὅσον εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον συγκεντρώνουν αἱ προσδοκίαι ἐξ ἐνδεχομένης ἀποκαλύψεως στρώματος παιονικοῦ τοῦ Ε' τοῦλάχιστον π. Χ. αἰῶνος.

Θεσσαλονίκη

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Ι. ΜΑΚΑΡΟΝΑΣ